

Беслав стоеше като вкаменен. Със широко отворени очи той гледаше царя, без да може да каже ни дума, ~~от удивление~~. Бавно гъста ^{чув} ругенина заля пълното му благо лице.

- Аз не съм предател, Иваница! Запомни го!

Калоян поклати презрително глава.

- Всеки, който се противопостави на волята ми, е изменник! Нали, Бориле? Ти какво ще кажеш? И ти ли си против мене?

Деспотът загадъчно се усмихна и не каза нищо.

Стражата отведе великият боляр, до вчера тъй обичан приятел на царя, и всички потръпнаха пред страшната упоритост на Калояновата несломима воля.

Вестта се пръсна за миг из целия град. Болярите набързо се събраха на съвет в кудите си на Трапезица. Но никой не ~~досме~~ ^{в началото} еше да отиде (да възроптае, защото знаеше какво го чака. Калояновата дума не ставаше на две. Пом той не се беше поколебал да затвори най-добрия си приятел - какво ли пък чакаше другите?

^{Ала народът се разбулва.} Като тъмни порои се стичаха тълпи от хора из всички улици и ~~най-сетне~~ ^{царевци} спираха под стените на крепостта и с развълнувани ^{неодобрението} гневни гласове изказваха ~~възмущението~~ си. Богомилите роптаеха ^{техники и търговци} за затварянето на любимия им вожд, ~~други~~ гласно изказваха разочарованието си. Като бурно море се люлееше гъстата навалица под замъка и искаше да види царя. Калоян се яви на прозореца на една бойна кула. Пред вида на страшния цар, за миг занемяха всички. Дълбока тишина притисна земята. След това изведнъж, с викове и ^{ропот} ~~свист~~ всички насочиха ръце към него.

Но когато той заговори, сякаш магия ги зачарова. Слушаха го, покорни и примирени, безсилни да се измъкнат от железните кледи на страшната му воля. Гласът и думите му едва се чуваха. Но само присъствието му бе достатъчно, за да ги ~~предаде~~ ^{победи}.